

[Hahn]

med landets 13 amter foretages en uddannelse af specialister. Fritiden får stadig større betydning. Fremtiden bringer uværgeligt nedsat arbejdstid, for ikke at nævne forøget arbejdsløshed. I den forbindelse savner man et virkeligt oplæg fra det store socialdemokrati. Motion er for alle aldre og for hele familien. Der savnes en forskning, som det har været nævnt, inden for idrætten på videnskabelig basis. Tænk blot på, hvad det koster samfundet med blot én tabt arbejdsdag pr. familie pr. år! Jeg skal ikke nedvurdere sygekasselergerne, men der må uddannes specialister, som kan fungere i enhver større by.

Kulturministeren omtaler eliten. Mener ministeren dermed kun de professionelle? Der er jo også ynglingespillere osv. Af 1½ mill. idrætsudøvere er der vel kun 600-700, der modtager penge.

Kulturministeren omtaler også penge fra erhvervslivet som sponsorer af idrætten. Vil kulturministeren have, at tildeling af disse penge skal standses? Skal der virkelig åbnes for pengekasserne i kommunerne og hos staten? Ingen vil vel påstå, at en dommer dømmer flere frispark mod et hold, fordi der står »Aktuelt« eller »BP« på trøjerne.

Uddannelse af instruktører er en sag for sig. Der uddannes f. eks. gymnastikinstruktører, men disse ansættes efter uddannelsen af et oplysningsforbund til 90 kr. i timen, da idrætsforeningerne ofte intet får. Her burde der kunne skrives ind, hvis der på stedet findes en idrætsforening med samme idrætsprogram.

Nu lyser lampen. Jeg skal blot give et lille råd til kulturministeren: tag en forhandling med Idrættens Fællesråd, der består af DIF, DDSG & I, DDGU og DFIF, og med LO og erhvervslivet!

Til sidst synes jeg, at ministeren skulle runde debatten i dag af med et nifoldigt leve for alle de idrætsledere, der uegennyttigt og uden nogen som helst betaling holder gang i idrætten og beskæftiger dansk ungdom. Uden disse ledere var Danmark ilde stedt.

Robert Pedersen (S):

Idræt er også politik. Heldigvis er nordisk idræt i meget ringe grad underkastet partipolitik. Jeg vil gerne understrege dette ved at henvise til, at man i og for sig ikke kan finde

et bedre signalement af et kommunistisk regime end ved at studere de vilkår, hvorunder idrætten arbejder, knyttet til statsvirksomhed, politi, hær, underkastet politiske direktiver, men naturligvis med en masse sportslige, medicinske, trænermæssige erfaringer, som vi kan lære meget af. På den anden side set er det vel den bedste indfaldsvinkel til at forstå USA og se, hvordan størstedelen af idrætten er blevet big business, prestige for visse universiteter, mens man kun med støtte driver idrætten i rent social sammenhæng i storbyernes slum. Herimellem befinder idrætten sig i Danmark, Norge og Sverige.

Jeg vil bekræfte, at den ikke – eller kun i ringe grad – er underkastet partipolitik. Vi har hørt hr. Poulsen glemme den vigtigste sætning: lad dem få lov at drive forretningen tipstjenesten selv, lad dem få lov at få fra Codan og Topsikring osv., lad det være en forretning. Det er respektabelt. Det er bare ikke respektabelt ikke at nævne konsekvenserne.

På den anden side talte repræsentanten fra VS imod konkurrence – hvad jeg under alle forhold godt kan forstå at repræsentanten gjorde – og anfægtede dermed idrættens ret til selv at vælge, i hvor høj grad den skulle understrege bredde, motion, konkurrence, top og elite.

Jeg synes, at den debat, som tilhørerne har skabt, desværre har været præget af det, der kaldes slag efter brik på kulturministeren. Man skulle have slået på samtlige partier, fra det radikale venstre til de konservative – på os, der står for den idrætspolitik, der bliver ført, fordi vi interesserer os alt for lidt for idrætten.

Vi har nogle absolut ligegyldige, uforpligtende ord i samtlige partiprogrammer om fritidsforhold, om at røre sig, i et samfund, hvor der bliver mere og mere fritid, men der står ikke noget som helst om, hvad det er vi ønsker og vil med dansk idræt. Vi har ikke skabt et forum for dialog med idrætten. Vi har vel den dårligste idrætsmedicin, som tænkes kan i noget land, hvor idrætten er en så stærk faktor som herhjemme. Vi kigger over skulderen til vennerne i Sverige for at lære af deres resultater. Og mens vi på alle andre områder giver støtte til instruktører og vejledere og konsulenter, overlader vi frit vore børn og vore unge til idrætsorganisationerne uden at sørge for de